

amateur

door
J. HENKSON

Niet druk, hoop ik?" vroeg Ant, terwijl hij de deur van mijn kamer achter zich sloot, en hield me tegelijk zijn koker voor, vol met sigaren, waarvan de bandjes op een extravagante prijs wezen. Ik had het razend druk, maar antwoordde zoo vriendelijk mogelijk, dat het werk me niet overstelpde. Want als ik het tegenovergestelde beweerde, zou hij me niet vóór middernacht alleen laten. Ant is een ideale vriend, bijna; heeft slechts twee gebreken. Het eerste is zijn naam. Wanneer je met vreemden over hem spreekt, denkt iedereen, dat je praat over de werkster, of over de dochter van den melkboer: inplaats van Toon of Toine of Tony of Antoon, wordt hij Ant genoemd, omdat bij zijn geboorte deze naam werd gedecreteerd door zijn peettante, die verliefd was op den naam Ant. En aangezien van de peettante later meer te verwachten was dan gekke namen, had de familie zich erbij neergelegd, totdat niemand dat gekke meer voelde. Het tweede gebrek manifesteert zich, wanneer Ant een gesprek opent met „niet druk, hoop ik?" en een heerlijke sigaar aanbiedt. Dat is een onfeilbaar teeken, dat hij vertrouwelijk wordt en je urenlang verveelt men onbelangrijke confidenties. Wanneer je niet tracht eraan te ontkomen, duurt het 't kórtst. Dus stak ik met een zucht van genot zijn sigaar op en antwoordde met een zucht van gelaten onderwerping:

„Een beetje werk maar. Confidenties? Moeilijkheden thuis, slechte zaken, schulden of verliefd?"

„Het laatste," antwoordde Ant, probeerend hemelsch te glimlachen. „Geweldig verliefd."

„Wie is het?"

„Je kent haar heel goed. Daarom kom ik bij jou om raad. Je moet mij veel over haar vertellen en mij raden, hoe ik bij haar in de gunst kan komen. Het is Fee Versaerd."

Ant keek mij verontwaardigd aan, toen een schaterlach van mij hem onderbrak. Ik gun mijn vrienden en iedereen graag, dat zij geen pech hebben op den weg der verliefdheid, indien de hij en de zij slechts eenigszins bij elkaar passen. Maar Fee Versaerd en Ant waren twee zoo volslagen contrasten, dat ik alleen lachen kon bij de gedachte, die twee als verloofden te zien. Op het punt van verliefdheid waag ik mij nooit aan voorspellingen, maar in dit geval kon ik met alle overtuiging verklaren:

„Doe geen moeite, Ant. Na een week denk je niet meer aan Fee."

Iedereen zou dat onderschrijven, behalve Ant. Hij keek mij nijdig aan en zei:

„Ik vraag je oordeel niet. Ik vraag je alleen mij iets van haar te vertellen. Wat doet ze? Waar houdt ze van? Wat zijn haar speciale liefhebberijen? Waarmee kan ik haar... haar... haar bewondering verkrijgen?"

Ik zag in, dat redeneeren hier nutteloos was. Bovendien was Ant mijn vriend; de gekste dingen gebeuren op ons planeetje, en als er een verre mogelijkheid was, dat

hij gelukkig zou kunnen worden met Fee, wilde ik daartoe graag medewerken.

„Luister dan, eigenzinnige kerel," zei ik. „Fee is vriendelijk, lief, behulpzaam, hartelijk en een beetje romantisch, romantisch in dezen zin, dat zij het liefst zou houden van een man, die iets bijzonders heeft gepest." „Iets bijzonders?" informeerde Ant. „De Zuiderzee rondzwemmen, een nieuwe heerenmode ontwerpen, het perpetuum mobile uitvinden, een succesroman schrijven, een wolkenkrabber bouwen op Texel...?"

„Stop!" gilte ik, „In drie woorden kan ik het je zeggen. Fee sympathiseert geweldig met de detectives, het soort detectives, die alleen misdadigers zoeken om ze beter te maken en verder wangedrag te voorkomen. Dus wanneer je..."

„In orde," jubelde Ant. „Ik ga onmiddellijk een misdaad ontdekken en den dader opsporen, en dan zal ik hem niet aan de politie overleveren, maar hem een jaar of nog langer op mijn kamer laten wonen tot hij een voorbeeldig lid van de maatschappij is, en dan ga ik met hem naar Fee en dan zal ik zeggen: „Juffrouw Fee, deze man was een misdadiger, een paria, en nu... kerel, ik bedank je uitbundig voor je informatie. Als we trouwen, mag je getuige zijn."

Hij liet zijn sigarenkoker op mijn tafel liggen en stormde de deur uit, op zoek naar misdaden en misdadigers. Aldus werd mij de gelegenheid ontnomen, nogmaals te probeeren, hem te overtuigen, dat hij vergeefsche moeite deed; wanneer hij zich zelf beter kende, zou hij de eerste zijn om te erkennen, dat hij in zijn vermeende verliefdheid een meisje had gezocht, dat hoe genaamd niet bij hem paste.

Drie dagen later zat ik in een afschuwelijk humeur op het terras van een café, trachtend mij te amuseeren met de muziek van het strikje en een taaie feuilleton van een der dagbladen. Ik had dien dag twee brieven gekregen met onaangename tijding, de hospita had bedekte toespelingen gemaakt op een a.s. verhooging van de kamerhuur en de baas had een van zijn periodieke vreeselijke buien gehad. Zoo was het alleszins te vergeven dat mijn humeur te wenschen overliet en ik de eerste uren niemand wilde spreken, om een of anderen kribbigen uitval te

voorkomen. Men voelt in dergelijke omstandigheden zelf het onbillijke van zijn gedrag, doch doet niettemin geen moeite zich draaglijker aan zijn medemenschen voor te doen.

De kellner had juist de bestelling voor mijn derde koffie aangenomen, toen een vreemdsoortig type aan het tafeltje naast mij plaatsnam. De kleeren die hij droeg, waren een verzameling van de modes der laatste halve eeuw; op zijn bovenlip was een snorretje van drie haren en zijn hoed kon onmiddellijk een plaatsje krijgen in een museum voor oudheden. De man knikte mij vriendelijk toe en kwam, toen de kellner zijn bier had gebracht, aan mijn tafeltje zitten.

„U permitteert?" vroeg hij met een valsche basstem.

Ik bromde wat onvriendelijks en nam mijn krant weer op. De kerel dronk op een onhebbelijke manier en toen ik hem nijdig aankeek, zag ik tot mijn verontwaardiging, dat hij me weer gemeenzaam toeknikte en een knipoogje gaf.

„Maak je niet boos, kerel," hoorde ik, nu met geheel andere stem.

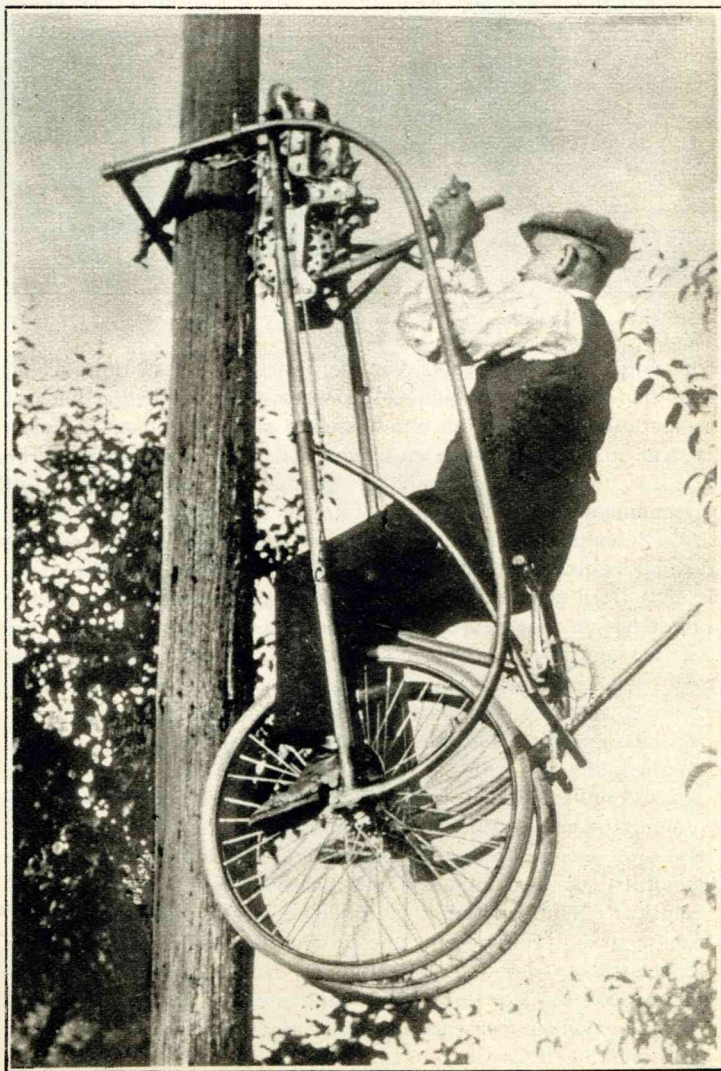
Van verbazing morste ik de helft van mijn koffie. „Je bent gek, Ant!" kon ik na eenige oogenblikken zeggen.

„Dank je," antwoordde hij verontwaardigd. „Is de vermommings soms niet goed? Niemand herkent me; bij vier kennissen heb ik al de proef genomen."

„Maar je zult worden opgepakt als landlooper. Je ziet er krankzinnig uit!"

Ant kwam geheimzinnig-dicht naast me zitten.

„Luister, amice; het is allemaal om haar. Gisteren heb ik een misdaad ontdekt, althans ik vermoed, dat er een misdaad gaat gebeuren. Je moet weten, dat er in hetzelfde

DE KLIMMENDE FIETS is een pas uitgevonden instrument om in boomen en hooge palen te klimmen. De fiets klimt door middel van een soort rupswiel, dat de schors van de boom niet beschadigt.